

HET GROENE BOEK; DEEL 2

DE ECONOMISCHE BASIS VAN DE DERDE UNIVERSELE THEORIE

Belangrijke historische ontwikkelingen die bijdragen aan de oplossing van het probleem van werk en inkomen - de relatie tussen arbeiders en eigenaren, werknemers en werkgevers - hebben plaatsgevonden in de recente geschiedenis. Deze ontwikkelingen omvatten de vastlegging van vaste werktijden, de betaling van overuren, verlof, minimum lonen, winstdeling, de participatie van werknemers in het bestuur, het verbieden van willekeurig ontslag, sociale zekerheid, het recht om te staken, en andere bepalingen vastgelegd in arbeidsovereenkomsten in vrijwel alle hedendaagse wetgeving. Van niet minder betekenis zijn veranderingen op het gebied van eigendom, zoals de uitvaardiging van wetten voor overdracht van privé-eigendom aan de staat, en de beperking van inkomsten. Ondanks deze niet geringe ontwikkelingen in de geschiedenis van de economie, is het probleem nog steeds fundamenteel aanwezig, ook al is die minder ernstig dan in de afgelopen eeuwen door middel van verbeteringen, verfijningen en ontwikkelingen die hebben geleid tot veel voordelen voor de werknemers.

Echter, het economische probleem is nog onopgelost in deze wereld. Pogingen gericht op het bezit zijn er niet in geslaagd om de problemen van de arbeiders op te lossen. Ze zijn nog steeds loontrekkers, ondanks staatseigendom, dat kan variëren van extreem-rechts tot uiterst links tot het midden van het politieke spectrum.

Pogingen om lonen te verbeteren waren even belangrijk als de pogingen die waren gericht op de overdracht van eigendom. In het kielzog van de Industriële Revolutie, en voortkomend uit loononderhandelingen kwamen voor de werknemers bepaalde privileges tot stand die werden gegarandeerd door de wet en worden beschermd door de vakbonden, waardoor het lot van de arbeiders werd verbeterd. Naarmate de tijd verstreek, hebben arbeiders, technici en beambten bepaalde rechten verworven die voorheen onbereikbaar waren. Echter, in werkelijkheid bestaat het economisch probleem nog steeds.

Pogingen die gericht waren op de lonen waren gekunsteld en hervormend, en zijn er niet in geslaagd om een oplossing te bieden. Ze waren meer liefdadigheid dan een erkenning van de rechten van de werknemers. Waarom ontvangen arbeiders loon? Omdat ze een productieproces uitvoeren voor het nut van anderen die hen huren om een bepaald product te produceren. In dit geval, consumeren zij niet wat ze produceren; maar veeleer zijn ze gedwongen om hun productie in te leveren voor lonen. Vandaar de gezonde regel: degenen die produceren verbruiken. Loontrekkenden zijn, met hun verbeterd loon, een soort van slaaf.

Loontrekkenden zijn de slaven van de meesters die ze huren. Ze zijn tijdelijke slaven, en hun slavernij duurt zo lang als ze werken voor een loon van de werkgevers, of deze nu een individu of de staat is. De relatie van de arbeiders met de eigenaar of het bedrijf, is gezien hun eigen belangen, gelijk onder alle heersende omstandigheden in de wereld van vandaag, ongeacht de eigendom rechts of links is. Zelfs bedrijven die staatseigendom zijn, geven hun werknemers lonen en andere sociale voordelen, vergelijkbaar met de liefdadigheid door de rijke eigenaars van de bedrijven voor wie ze werken.

In particuliere bedrijven komen de inkomsten ten goede aan de eigenaar, maar de bewering dat inkomsten uit de staatsbedrijven ten goede komen aan de gehele samenleving, met inbegrip van de arbeiders, is alleen waar als we het algemeen welzijn van de maatschappij in ogenschouw nemen en niet het private welzijn van de arbeiders. Verder zouden we moeten aannemen dat de politieke autoriteit die het eigendom controleert van alle mensen, in de praktijk wordt gebracht door de Volksconferenties en Volkscomités, en niet door de autoriteit van een klasse, een partij, meerdere partijen, een sekte, stam, familie, individu, of enige vorm van vertegenwoordigende autoriteit. Als dat niet het geval is, is dat wat direct ontvangen wordt door de werknemers met betrekking tot hun eigen belangen, in de vorm van loon, percentage van de winst of sociale uitkeringen, hetzelfde als dat wat de werknemers ontvangen in een privé bedrijf. In beide gevallen zijn de producenten loonarbeiders, ondanks het verschil in eigendom. Aldus heeft deze verandering in eigendomsverhoudingen het probleem van het recht van de producent om direct te profiteren van wat hij produceert niet opgelost, noch door de maatschappijvorm, noch door de lonen. Het bewijs daarvan is het feit dat de producenten nog steeds de loontrekkenden zijn, ondanks de verandering in de staat van eigendom.

De ultieme oplossing ligt in het afschaffen van het loon-systeem, waardoor de mensen emanciperen uit de slavernij en terugkeren naar de natuurlijke wetten die de relaties definieerden voor de komst van de klassen, vormen van overheden en door de mens gemaakte wetten. Deze natuurlijke regels zijn de enige maatregelen die de menselijke betrekkingen moeten regeren.

Deze natuurlijke regels hebben een natuurlijk socialisme geproduceerd op basis van gelijkheid tussen de componenten van de economische productie, en hebben de publieke consumptie bijna gelijk gehouden aan de natuurlijke productie van de individuen. De uitbuiting van de ene mens door de andere mens en het bezit door sommige individuen van meer van de algemene welvaart dan vereist is voor hun behoeften is een duidelijke afwijking van de natuurlijke wetten en het begin van de vervorming en corruptie in het leven van de menselijke gemeenschap. Het luidt het begin in van een maatschappij van uitbuiting.

Als we de factoren van de economische productie analyseren van de oudheid tot het heden, dan vinden we altijd dat zij in essentie bestaan uit bepaalde fundamentele productie componenten, dat wil zeggen, grondstoffen, productiemiddelen, en producenten of arbeiders. De natuurlijke regel van gelijkheid vereist dat elk van deze componenten een deel van deze productie ontvangt. Omdat de productie niet kan worden bereikt zonder de essentiële rol van elk van deze componenten, moet het gelijk onder hen worden verdeeld. Het overwicht van een van hen is in strijd met de natuurlijke regel van gelijkheid en wordt een inbreuk op de rechten van anderen. Aldus, moet elke component worden beloond met een gelijk aandeel, ongeacht het aantal componenten in het proces van productie. Als er twee componenten zijn, ontvangt elk de helft van de productie, als er drie zijn, dan een derde.

Als we deze natuurlijke regel toepassen zowel op oude als op de moderne situaties, dan komen we tot het volgende. In het stadium van handmatige productie, bestond het proces van de productie uit grondstoffen en een producent. Later werden nieuwe productiemiddelen toegevoegd aan het proces. Dieren werden gebruikt als krachtelelement en vormen een goed voorbeeld in deze. Geleidelijk aan vervingen machines de dieren, soorten en hoeveelheden van de grondstoffen evalueerden van

eenvoudig en goedkoop tot waardevol en complex. Ongeschoolde arbeiders werden geschoolde arbeiders en ingenieurs; hun vroegere enorme aantallen slonken tot een paar gespecialiseerde technici.

Ondanks het feit dat de componenten zijn veranderd zowel kwalitatief als kwantitatief, is hun essentiële rol in de productie in wezen ongewijzigd gebleven. Zo werd ijzererts, een onderdeel van zowel de vroegere als de hedendaagse productie, primitief vervaardigd door ijzer te smeden tot messen, bijlen, speren, enz. Hetzelfde ijzererts wordt nu gebruikt door ingenieurs en technici met behulp van smeltovens voor allerlei machines, motoren en voertuigen. Het dier - paard, muilezel, kameel, en dergelijke - dat een onderdeel van de productie was, is vervangen door fabrieken en grote machines. Productie, vroeger gebaseerd op primitieve gereedschappen, is nu gebaseerd op geavanceerde technische instrumenten. Ondanks deze enorme veranderingen, blijven de componenten van de natuurlijke productie in principe hetzelfde. Deze consistentie maakt de terugkeer naar gezonde natuurlijke regels onvermijdelijk om de economische problemen op te lossen, die het gevolg zijn van alle voorgaande historische pogingen om oplossingen te formuleren, die deze regels negeren.

Alle voorgaande historische theorieën hebben de economische problemen aangepakt, hetzij vanuit het oogpunt van het eigendom van een van de componenten van de productie, hetzij vanuit de lonen voor de productie. Zij slaagden er niet het echte probleem op te lossen, het probleem van de productie zelf. Aldus is het belangrijkste kenmerk van de economische orde die in de wereld van vandaag een loon-systeem dat de arbeiders alle recht op de producten, die zij produceren, ontnemt, zij het voor de samenleving of voor een particulier bedrijf.

Een industrieel bedrijf bestaat uit materialen voor de productie, machines en arbeiders. De productie wordt bereikt door de werknemers die de materialen bewerken met het gebruik van machines. Aldus vervaardigde goederen zouden niet klaar zijn voor gebruik en consumptie als ze niet een productieproces hadden doorlopen waarin grondstoffen, fabrieken en werknemers gebruikt worden. Het is duidelijk dat zonder grondstoffen, de fabriek niet kan werken en zonder de fabriek worden de grondstoffen niet bewerkt. En zonder de arbeiders komt de fabriek tot stilstand. Dus de drie factoren zijn even essentieel voor het proces van de productie, en zonder hen is er geen productie. De afwezigheid van een van deze onderdelen kan niet worden vervangen door de anderen. Daarom maakt de natuurlijke regel het noodzakelijk dat elk onderdeel een gelijk deel ontvangt van de voordelen van de productie. Het is niet alleen de fabriek, die belangrijk is, maar ook degenen die de productie consumeren.

Hetzelfde is van toepassing op agrarische productie processen die het resultaat zijn van slechts twee componenten: mens en land. Het product moet gelijk worden verdeeld in twee delen evenredig met het aantal productie componenten. Verder, als er een extra functie, mechanisch of anderszins wordt gebruikt in het proces, moet de productie gelijkelijk worden verdeeld in drie delen: het land, de boer, en de middelen van de productie. Bijgevolg is er een socialistisch systeem ontstaan waarin alle productieprocessen worden beheerst door deze natuurlijke regel.

De producenten zijn de arbeiders; ze worden producenten genoemd omdat de begrippen "werknemer", "arbeider" en "zwoeger" achterhaald geworden. De traditionele definitie wordt herzien, omdat de werknemers kwalitatieve en kwantitatieve

veranderingen ondergaan. De arbeidersklasse neemt proportioneel af met de vooruitgang van wetenschap en technologie.

Taken ooit uitgevoerd door een aantal arbeiders worden nu uitgevoerd door een enkele machine. Het bedienen van een machine vergt minder werknemers; dit heeft geleid tot een kwantitatieve verandering in de beroepsbevolking, terwijl de vervanging van fysieke kracht door technische vaardigheid heeft geleid tot een kwalitatieve verandering in de beroepsbevolking.

De beroepsbevolking is uitgegroeid tot een onderdeel van het productieproces. Als gevolg van technische vooruitgang, zijn massa's ongeschoolde arbeiders omgetoverd tot een beperkt aantal technici, ingenieurs en wetenschappers. Bijgevolg zullen de vakbonden verdwijnen en vervangen worden door syndicaten van ingenieurs en technici. Wetenschappelijke vooruitgang is onomkeerbaar voor de mensheid. Dankzij dit proces zal analfabetisme worden geëlimineerd en ongeschoolde werknemers worden een tijdelijk fenomeen voorbestemd om geleidelijk te verdwijnen. Echter, zelfs in deze nieuwe omgeving, zullen personen altijd de basis-component in het productieproces blijven.

BEHOEFTE

De vrijheid van een mens ontbreekt als zijn of haar behoeften worden gecontroleerd door anderen, want behoefte leidt tot het tot een slaaf maken van de ene persoon door een ander. Bovendien wordt uitbuiting veroorzaakt door behoefte. Behoeft is een intrinsiek probleem en een conflict wordt veroorzaakt door de controle over de eigen behoeften door een ander.

HUISVESTING

Huisvesting is een essentiële behoefte voor zowel het individu als het gezin en mag niet het eigendom zijn van anderen. Wonen in het huis van een ander, of je huur betaalt of niet, compromitteert de vrijheid. Pogingen van verschillende landen om het huisvestingsprobleem op te lossen heeft niet geleid tot een definitieve oplossing, omdat dergelijke pogingen zich niet richtten op de ultieme oplossing - de noodzaak dat mensen hun eigen woningen bezitten - maar kwamen in plaats daarvan met een korting, een verhoging of een standaardisatie van huur, of het nu ging naar een private of publieke onderneming. In een socialistische maatschappij heeft niemand, ook de samenleving niet, het recht om de behoeften van mensen te controleren. Niemand heeft het recht om een huis te verwerven naast zijn of haar eigen woning en dat van zijn of haar erfgenamen met het doel om het te verhuren, omdat deze extra woning in feite een behoefte van iemand anders is. Het verwerven voor dit doel is het begin van de controle van de behoeften van anderen, en "bij behoefte is de vrijheid zoek".

INKOMEN

Inkomen is een dwingende noodzaak voor de mens. In een socialistische maatschappij, moet het niet voorkomen in de vorm van loon uit enige bron van liefdadigheid door iemand. In deze maatschappij zijn er geen loontrekkers, maar slechts partners. Iemand's inkomen is een privé-aangelegenheid en moet ofwel persoonlijk worden beheerd om aan zijn behoeften te voldoen of een deel zijn van een productieproces, waarvan het een essentieel onderdeel is. Het moet niet loon zijn in ruil voor productie.

TRANSPORTMIDDELEN

Vervoer is ook een noodzaak voor zowel het individu als de familie. Het moet niet het eigendom zijn van anderen. In een socialistische maatschappij, heeft geen persoon of instantie het recht om een middel van vervoer te bezitten voor het doel van verhuur, want dit betekent ook het beheersen van de behoeften van anderen.

LAND

Land is het privé-eigendom van niemand. Integendeel, iedereen heeft het recht om het heilzaam te gebruiken door te werken, landbouw te beoefenen of vee te weiden zolang hij en zijn erfgenamen erop leven - dat om hun behoeften te bevredigen, maar zonder anderen in dienst te hebben met of zonder loon. Als gronden in particulier bezit zijn, zouden alleen de nu levenden er een deel in hebben.

Land is permanent, terwijl degenen die profiteren van het land, in de loop van de tijd, veranderingen van beroep, mogelijkheden en bestaan ondergaan.

Het streven van de nieuwe socialistische maatschappij is het creëren van een samenleving die gelukkig is omdat ze vrij is. Dit kan alleen worden bereikt door te voldoen aan de materiële en geestelijke behoeften van de mens, en dat op zijn beurt, komt tot stand door de bevrijding van deze behoeften van de controle door anderen. Bevrediging van deze behoeften dient te worden bereikt zonder uitbuiting of slaven; anders worden de aspiraties van de nieuwe socialistische samenleving weersproken.

Dus de burger in deze nieuwe samenleving stelt zijn materiële behoeften zeker, hetzij door middel van zelfstandige arbeid, of door een partner te zijn in een collectief bedrijf, of door het verlenen van openbare diensten aan de samenleving, die op haar beurt voorziet in zijn materiële behoeften.

Economische activiteiten in de nieuwe socialistische maatschappij zijn productief en gericht op de bevrediging van de materiële behoeften. Het is niet een onproductieve activiteit, noch een die op zoek is naar winst voor extra besparingen buiten de bevrediging van deze behoeften. Dit is volgens de nieuwe socialistische basis onaanvaardbaar. Het enige legitieme doel voor particuliere economische activiteiten is om de eigen behoeften te bevredigen, omdat de rijkdom van de wereld, evenals die van elke individuele maatschappij, eindig is in elke fase. Niemand heeft het recht om een economische activiteit, waarbij een rijkdom die groter is dan de bevrediging van de eigen behoeften kan worden vergaard. Dergelijke accumulaties zijn in feite het ontnemen recht van anderen. Men heeft alleen het recht om te sparen van zijn eigen productie en niet door anderen in dienst te nemen, of te sparen van zijn of haar eigen behoeften en niet die van anderen. Als economische activiteit is toegestaan die verder gaat dan de bevrediging van behoeften, dan zullen sommige meer verwerven dan nodig is voor hun behoeften, terwijl anderen zullen worden beroofd. Sparen van meer dan de behoefte is het aandeel van een ander van de rijkdom van de samenleving. Het toestaan van particuliere economische activiteit om rijkdom te vergaren boven de bevrediging van de eigen behoeften of door anderen in dienst te nemen om in de eigen behoeften te voorzien of daarboven, of om spaargeld veilig te stellen, is de essentie van uitbuiting.

Het werken voor loon, naast het feit dat het slavernij is, zoals eerder vermeld, creëert een afwezigheid van prikkels omdat de producent een loontrekkende is en geen partner. Zelfstandigen zijn ongetwijfeld toegewijd aan hun werk, omdat ze daarmee voldoen aan hun materiële behoeften. Degenen die werken in een collectieve instelling zijn ook toegewijd aan hun werk, omdat ze daarin partners zijn en zij aan hun materiële behoeften voldoen via de productie. Wie werkt voor een loon echter heeft weinig prikkels om te werken.

Werken voor loon heeft niet het probleem van de motivatie opgelost voor het verhogen en het ontwikkelen van de productie. Of het nu een dienst is of de productie van goederen, werken voor een loon is continu achteruitgang, omdat zij wordt uitgevoerd door ongemotiveerde loontrekkenden.

VOORBEELDEN VAN LOON-ARBEID: VOOR DE SAMENLEVING, VOOR PRIVATE ONDERNEMINGEN, EN HET ZELFSTANDIG ONDERNEMERSCHAP:

Eerste voorbeeld:

(A) Een arbeider produceert tien appels voor de samenleving. De samenleving geeft hem een appel voor zijn productie en dit voldoet volledig aan zijn behoeften.

(B) Een arbeider produceert tien appels voor de samenleving. De samenleving geeft hem een appel voor zijn productie en dit voldoet niet aan zijn behoeften.

Tweede voorbeeld:

Een arbeider produceert tien appels voor een ander persoon en krijgt loon minder dan de prijs van een appel.

Derde voorbeeld:

Een arbeider produceert tien appels voor zichzelf.

De conclusie:

Het eerste voorbeeld (a); omdat het loon van de arbeider beperkt is tot een eenheid die aan zijn behoeften voldoet, heeft hij geen prikkel om zijn productie te verhogen. Dus, alle beroepsbevolking die werkt voor de maatschappij is psychologisch apathisch.

(b) De werknemer heeft geen reden om zelfs maar te produceren, omdat hij niet aan zijn behoeften kan voldoen op basis van loon. Maar, hij werkt zonder enige prikkels want in het algemeen is hij, net als alle leden, gedwongen te berusten in de werkomstandigheden van de samenleving.

In het tweede voorbeeld, werkt de arbeider in principe voor loon en niet om te produceren. Omdat zijn loon niet kan voldoen aan zijn behoeften, zijn de keuzes ofwel op zoek naar een andere baas om een beter loon voor zijn werk te krijgen, ofwel wordt hij gedwongen, om te blijven waar hij is, als een kwestie van overleven.

In het derde voorbeeld, is alleen de zelfstandige degene die gretig en vrijwillig produceert.

In een socialistische maatschappij, is er geen mogelijkheid voor privé-productie die de bevrediging van de eigen behoeften overtreft omdat de bevrediging van behoeften op de kosten van anderen niet is toegestaan. Bovendien werken socialistische bedrijven alleen voor de bevrediging van de behoeften van de samenleving. Dienovereenkomstig, demonstreert het derde voorbeeld de solide basis van de economische productie.

Echter, in alle gevallen, zijn zelfs de slechtste productiemethoden geassocieerd met overleven. Het bewijs daarvan is dat, zelfs hoewel in de kapitalistische samenlevingen de productie accumuleert en zich uitbreidt in de handen van slechts een paar eigenaren die niet werken, maar profiteren van de inspanningen van anderen, de arbeiders nog steeds gedwongen worden om te produceren om te overleven. Echter, het Groene Boek lost niet alleen het probleem van de materiële productie op, maar voorziet ook in een uitgebreide oplossing voor de problemen van de menselijke samenleving, zodat mensen totaal kunnen worden bevrijd, materieel en spiritueel, om hun geluk te bereiken.

Andere voorbeelden:

Als we aannemen dat de rijkdom van een samenleving tien eenheden is en haar bewoners zijn tien personen, dan is het aandeel van elk lid een tiende van het totaal of een eenheid per persoon. Als sommige leden van deze samenleving meer dan een eenheid elk krijgen, dan krijgt een bepaald aantal van de maatschappij niets. Hun aandeel in de rijkdom van hun samenleving is overgenomen door anderen. Vandaar de aanwezigheid van rijk en arm in een uitbuitende maatschappij. Laat ons ook veronderstellen dat vijf leden van die bepaalde samenleving elk twee eenheden heeft. In een dergelijk geval wordt de helft van de maatschappij beroofd van hun rechten op de rijkdom van hun samenleving; want wat van hen is, wordt overgenomen door anderen.

Indien een individu van de samenleving slechts een van de eenheden van de rijkdom van de maatschappij nodig heeft om zijn behoeften te bevredigen, dan nemen degenen die beschikken over meer dan een eenheid in feite de rechten van de andere leden van de samenleving in beslag. Omdat een eenheid alles is wat nodig is om aan de behoeften van een individu te voldoen, hebben de extra eenheden die verworven worden het doel om te sparen. Dit kan alleen worden bereikt ten koste van de behoeften van anderen; de verwerving van het aandeel van anderen in de rijkdom. Dit is de reden achter het bestaan van mensen die hamsteren en niet uitgeven; degenen die sparen bovenop de bevrediging van hun behoeften; en het bestaan van mensen die bedelen en zijn beroofd van hun recht op de rijkdom van de samenleving en die niet genoeg hebben om te consumeren. Dat is een daad van plundering en diefstal, die toch volgens de onrechtvaardige en uitbuitende regels in deze maatschappij, legitiem en openbaar is.

Het eventuele surplus boven de bevrediging van behoeften moet uiteindelijk behoren aan alle leden van de samenleving. Individuen echter, hebben het recht om te sparen van hun aandeel toegewezen voor hun eigen behoeften, terwijl het vergaren van rijkdom boven de bevrediging van de eigen behoeften een inbreuk is op de openbare rijkdom.

De ijverigen en bekwamen in een samenleving hebben niet het recht om op basis van dit voordeel van het aandeel van anderen te nemen. Zij kunnen hun talenten gebruiken om hun eigen behoeften te bevredigen en te besparen op deze behoeften. Net als elk ander lid van de samenleving, moeten de ouderen en de geestelijk en lichamelijk gehandicapten hun eerlijke deel van de rijkdom van de samenleving krijgen.

De rijkdom van een samenleving kan worden vergeleken met een leverancier of een winkel die een bepaald aantal mensen voorziet van een dagelijks rantsoen voor hun behoeften. Elke persoon heeft recht om te besparen op die rantsoenen zoveel hij wil, dat wil zeggen, om te consumeren van of te besparen op zijn aandeel zoals hij dat wil, gebruik makend van zijn talenten en vaardigheden voor dergelijke doeleinden. Echter, zij die gebruik maken van hun talenten om een grotere rijkdom te verwerven dan nodig is voor de bevrediging van hun behoeften zijn zonder meer dieven. Daarom maken zij die rijkdom verwerven boven de bevrediging van hun behoeften in feite, inbreuk op het publiek recht, namelijk de rijkdom van de maatschappij die is als de winkel in het genoemde voorbeeld.

Ongelijkheid in de rijkdom van individuen wordt niet getolereerd in de nieuwe socialistische maatschappij, met uitzondering van hen die bepaalde diensten verlenen aan de samenleving waarvoor hun een bedrag worden toegekend evenredig met hun diensten. Dit individuele deel is evenredig aan de hoeveelheid productie of openbare dienst die extra wordt geleverd.

De menselijke ervaring, door de geschiedenis heen, leverde een nieuw experiment in een unieke poging in de strijd van mensen voor hun vrijheid, om geluk te bereiken door het vervullen van hun behoeften, door uitbuiting door anderen af te weren, door een eind te maken aan tirannie, en door een methode te vinden om de rijkdom van de maatschappij rechtvaardig te verdelen, zonder de ander uit te buiten of afbreuk te doen aan hun behoeften. Het is de theorie van de vervulling van de behoeften voor de emancipatie van de mensheid.

De nieuwe socialistische samenleving is slechts een dialectische uitkomst van de onrechtvaardige verhoudingen die in de wereld van vandaag. De nieuwe socialistische maatschappij zal de natuurlijke oplossing introduceren - particulier eigendom om aan de eigen behoeften te voldoen zonder uitbuiting, en collectief eigendom, waarin de producenten partners zijn, vervangt de particuliere ondernemingen die zijn gebaseerd op de productie door anderen, zonder erkenning van hun recht op een eerlijk aandeel van de productie.

Wie eigenaar is van het huis waarin je woont, de auto waarin je rijdt of het inkomen waarvan je leeft, bezit je vrijheid, of een deel ervan. Vrijheid is ondeelbaar. Om gelukkig te zijn, moeten mensen vrij zijn, en om vrij te zijn, moeten ze de mogelijkheid hebben om in hun eigen behoeften te voorzien. Wie beschikt over de middelen om aan uw behoeften te voldoen, controleert de mens of buit hem uit, en maakt hem tot slaaf, ondanks alle wetgeving van het tegendeel.

De fundamentele en persoonlijke materiële behoeften van de mensen beginnen met voedsel, huisvesting, kleding en transport en moet worden beschouwd als privé en heilig en hun bevrediging mag niet afhangen van inhuur.

Door te voldoen aan deze materiële behoeften via huur, krijgt de oorspronkelijke eigenaar het recht zich te mengen in iemands persoonlijke leven en de controle over iemands noodzakelijke behoeften, zelfs als de oorspronkelijke eigenaar de samenleving in het algemeen is. De oorspronkelijke eigenaar kan zich iemands vrijheid toe-eigenen en iemands geluk wegnemen. De inmenging van de oorspronkelijke eigenaar kan bestaan uit het terugnemen van iemands kleding, en zelfs iemand naakt op straat achter

laten. Evenzo kan de eigenaar van iemands vervoermiddel hem op de stoep achterlaten, en de eigenaar van iemands huis kan hem dakloos maken.

De noodzakelijk behoeften van mensen kunnen niet worden geregeld door juridische of administratieve procedures. Zij moeten fundamenteel worden ingebed in de samenleving in overeenstemming met natuurlijke regels.

Het doel van de socialistische maatschappij is het geluk van de mens die slechts kan worden bereikt door de vastlegging van iemands materiële en geestelijke vrijheid. Het bereiken van vrijheid hangt af van de private en heilige vervulling van de behoeften van de mens. Iemands behoeften kunnen niet vallen onder de heerschappij van anderen en mogen niet worden onderworpen aan plundering door enige maatschappelijke oorzaak, want dan zal men leven in onzekerheid. Het ontnemen van de middelen tot vervulling compromitteert de vrijheid omdat men, in een poging tot vervulling van de basisbehoeften, onderworpen zou zijn aan de inmenging door externe krachten in iemands fundamentele belangen.

De transformatie van de bestaande samenlevingen van de loontrekkenden in die van partners is onvermijdelijk als een dialectische uitkomst van de tegenstrijdige economische theorieën in de wereld van vandaag. Het is ook een dialectische uitkomst van de onrechtvaardige relatie die is gebaseerd op het loon-systeem. Geen van deze problemen zijn opgelost tot nu toe.

De antagonistische kracht van de vakbonden in de kapitalistische wereld is in staat om de kapitalistische loon samenlevingen te vervangen door een maatschappij van partnerschappen. De mogelijkheid van een socialistische revolutie begint doordat producenten hun aandeel in de productie overnemen. Bijgevolg zullen de doelstellingen van de producenten veranderen van een eis voor de stijging van de lonen tot het controleren van hun aandeel in de productie. Geleid door Het Groene Boek, zal dit vroeg of laat plaatsvinden. De laatste stap voor de nieuwe socialistische maatschappij is te komen tot een stadium waarin winst en geld verdwijnen. De maatschappij zal uitermate productief zijn; aan de materiële behoeften van de maatschappij zal worden voldaan. In deze laatste fase zal winst verdwijnen evenals de behoefte aan geld.

Erkenning van winst is erkenning van uitbuiting, want winst kent geen limiet. Pogingen tot nu toe door op verschillende manieren winst te beperken waren slechts hervormingen, niet radicaal, met de bedoeling om de uitbuiting van de ene mens door de andere mens te verbieden. De uiteindelijke oplossing ligt in het elimineren van winst, maar omdat winst de drijvende kracht achter het economische proces is, is het elimineren van winst niet een kwestie van een decreet, maar eerder een resultaat van het zich ontwikkelende socialistische proces. Deze oplossing kan worden bereikt als de materiële bevrediging van de behoeften van de maatschappij en haar leden is bereikt. Werk om de winst te vergroten zal uit zichzelf leiden tot haar uiteindelijke uitroeijing.

HUISHOUELIJK PERSONEEL

Huishoudelijk personeel, betaald of onbetaald, zijn een soort van slaven. Sterker nog, zij zijn de slaven van de moderne tijd.

Omdat de nieuwe socialistische maatschappij is gebaseerd op partnerschap en niet op een loon-systeem, zijn natuurlijke socialistische regels niet van toepassing op

huispersoneel, omdat zij diensten verlenen in plaats van productie. Diensten leveren geen concrete materieel product en kunnen niet worden verdeeld in onderdelen op basis van de natuurlijke socialistische regels.

Huishoudelijk personeel heeft geen andere keus dan te werken voor een loon, of zelfs zonder betaling in de ergste situaties. Als loontrekkenden zijn een soort van slaaf en hun slavernij bestaat, zolang ze werken voor een loon; huishoudelijk personeel, wiens positie lager is dan die van de loontrekkenden in bedrijven, hebben een nog grotere noodzaak te worden bevrijd van de samenleving van loonarbeid en de maatschappij van slaven.

Huishoudelijk personeel is een fenomeen dat komt vlak na slavernij.

De Derde Universele Theorie kondigt de bevrijding aan van de ketenen van onrechtvaardigheid, despotisme, uitbuiting en economische en politieke hegemonie, met als doel de oprichting van een samenleving van alle mensen, waar iedereen vrij is en allen gelijkelijk delen in gezag, rijkdom en wapens. Vrijheid zal dan triomferen definitief en universeel.

Het Groene Boek bepaalt dus de weg van bevrijding van de massa's van loontrekkenden en huisbedienden, opdat de mens de vrijheid kan bereiken. De strijd om het huishoudelijk personeel te bevrijden van hun status van slavernij en om hen om te vormen tot partners, waarbij hun materiële productie kan worden onderverdeeld in de noodzakelijke basiscomponenten, is een onvermijdelijk proces. Huishoudens moeten worden onderhouden door hun bewoners. Essentiële huishoudelijke diensten mogen niet worden uitgevoerd door huishoudelijk personeel, betaald of onbetaald, maar door werknemers die bevorderd kunnen worden bij het verlenen van hun diensten en die sociale en materiële voordelen kunnen genieten zoals elke andere ambtenaar.